

Ο την φύσιν ωραίσας του παντός

"ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ"

8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1990

"ΔΗΜΟΣΙΟΤΡΑΦΟΣ"

8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1990

ΠΡΟΣ ΣΕ ορθρίζω, όρθιος, νικημένος από την ευγένειά σου, Ανατόλι Γκριτσένκο, προς σε ορθρίζω, πεσμένος πάνω στο νικητήριο κουφάρι σου, Ανατόλι Γκριτσένκο. Προς σε ορθρίζω, Ανατόλι Γκριτσένκο, τον δι' ευσπλαχνιαν σεαυτόν τω πεσόντι κενώσαντα ατρέπτως...

Εσύ, Ανατόλι Γκριτσένκο, καλέ μου, εσύ, ελικόπτερε αρχάγγελέ μου, ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς, Ανατόλι Γκριτσένκο μου, ο την φύσιν ωραΐσας του παντός.

Η ζωή, εσύ, η ζωή εν Τσερνομπίλ κατετέθης, Ανατόλι Γκριτσένκο, και θανάτω σου τον θάνατον ώλεσας και επήγαγες τω κόσμω την ζωήν.

Και τώρα, που τα διεθνή πρακτορεία του κόσμου που έσωσες έστελναν αδιάφορα στην αδιάφορη ρυπογόνο σωματοψυχή μου το μήνυμα πως πέθανες, Ανατόλι Γκριτσένκο, πως πέθανες επειδή με έσωσες, θανάτω, με τον δικό σου θάνατο, θάνατον πατήσας, και με γλίτωσες από τον θάνατο, ναι, τώρα, Ανατόλι Γκριτσένκο, γλυκύ μοι και σωτήριον φως, τάφω πώς εν σκοτεινώ κατακέκρυψαι;

Ω αφάτου και αρρήτου ανοχής!

Κι όμως θυμάμαι αμυδρά εκείνες τις τηλεοράσεις να μου δείχνουν ένα ελικόπτερο φουρτουνιασμένο, αιτίθασα πεισματωμένο, να περνά και να ξαναπετά πάνω στον κρατήρα του θηρίου, που ξερνούσε θάνατο, και να πατά τον θάνατο.

Και ξαναθυμάμαι μαζί με τις εικόνες αυτές τον ρύπον της κενόδοξης καρδίας μου που περνούσε με συγκρατημένη πλήξη και επηρέμνη αδιαφορία από φλας σε στιγμιότυπο κι από διαφημιστικό σε σίριαλ.

Ποιο ήταν τότε άραγε το όνομά σου, μακρινέ βραχύβιε της μνήμης μου ελικόπτερε;

Τον ρύπον απόσμιξον της αμνησίας μου, Ανατόλι Γκριτσένκο, και του νοός μου στήσον το άστατον. Το χαύνον και το έκλυτον, Ανατόλι Γκριτσένκο, πανάμωμε, της ψυχής μου της κουρελούς μετάβαλε.

Ναι, κάνε με να σε δώ όπως ήσουν τότε που σε είδα, ξανά όπως σε είδα, ελικόπτερον Αϊ-Γιώργη της Αγίας Ρωσίας μου, διάκονο Τροπαιοφόρο, να προχωρείς ρίχνοντας ακόντιο άμμου στο θηρίο, να προχωρείς νικημένος Τροπαιοφόρος στο εκούσιον Πάθος, Ανατόλι Γκριτσένκο, εσύ εθελούσιος τάφος, για να μη γίνει η Γη τάφος.

Και μου θύμιζες τότε τον άλλον τον Γιώργη του τρό-

Ο Κώστας Ζουράρις

αποτίει φόρο τιμής
στον αλτρουιστή
πιλότο Ανατόλι
Γκριτσένκο

ψει την φωτιά και, παιζοντας εν ου παικτοίς, έβαλα φωτιά στην Χιροσίμα και στο Τσερνομπίλ, εκεί αναγνώρισα το φταιξιό και την ενοχή μου κι είπα μπροστά στους ανθρώπους και στον θεό πως εκών, με την θέλησή μου αμάρτησα, πως εγώ φταιώ που έκλεψα την φωτιά, αλλά καιγόμουν, βλέπεις, από την ακόρεστη φιληδονία μου, να παιξω με την φωτιά:

«Εκών, εκών ήμαρτον· ουκ αρνήσομαι».

Εκών ήμαρτον, Ανατόλι Γκριτσένκο, ουκ αρνήσομαι. Οπως κι εσύ, εκών, εκών πρωχώρησες, Αγγελος Πρωτοστάτης του τρόπου μας προς το Εκούσιον Πάθος.

Και το εκούσιον Πάθος σου έσωσε το τρισάθλιο πά-

που σου, τον αδελφοποιό του άγιου τρόπου σου, Ανατόλι Γκριτσένκο-Καραϊσκάκη μου: «Η τιμή και το καύχημα των παλικαριών είναι να τα κράζουνε σφαγάδια και όχι ψοφίμια».

Κι ήρθες μόνος σου, ολόπρωτος, ο Πρώτος του τρόπου μας, της Αγίας Ρωσίας, Ανατόλι Γκριτσένκο, κι ήρθες, αυτεξούσιος και της οικείας σου γνώμης Αυτοκράτωρ, να γίνεις σφαγάδι ιερό, να να σώσεις εμάς, τα αναπτυξιακά ψοφίμια...

Νεκρωθείς βουλήσει και τεθείς υπό γην, ζωοβρύτα Ανατόλι Γκριτσένκο μου, εζώδωσας νεκρωθέντα παραβάσει με πικρά.

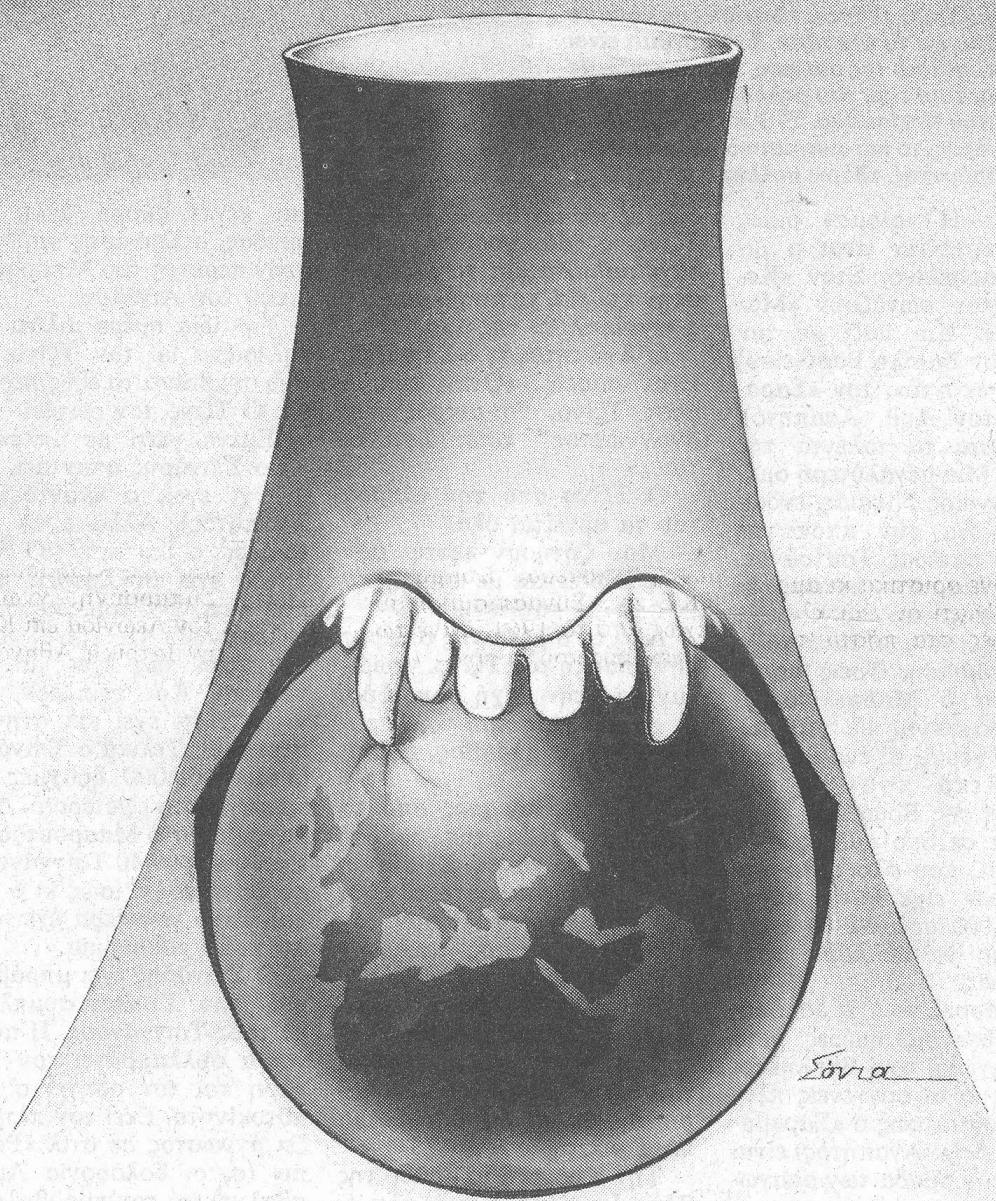
Ναι, ζωοδότη μου, αυτεξόυσιε Πρωτομάρτυρά μου, και μάρτυς μου το εθελοντικό μαρτύριό σου. Πέθανες χωρίς να φταις, για φταιξιό δικό μου, για την παράβασή μου την πικρή και θεοκτόνο: εγώ, αλάστωρ και μεγαλαυχών, εγώ, μιαρός και αργυρώνητος φιλάργυρος, έχτισα αυτούς τους πύργους του ολέθρου και λάτρεψα την ραδιενέργεια ως ζωοδόχον πηγήν.

Εγώ, λατρεύοντας τον Μαμμωνά και την Δύναμη, καταστρέφω την φύση και την φύση μου, στήνοντας φωτιές, που δεν ελέγχω, κι ανεξέλεγκτους ελέγχους, που με καίνε, εδώ στο Τσερνομπίλ, εκεί στην Χιροσίμα, παντού όζον ζέον άζωτον ζωήν, στο λεκανοπέδιο Αττικής και πάσης Ελλάδος και Γης...

Κατευθυνθήτω η προσευχή μου, ως θυμίαμα ενώπιόν σου, Ανατόλι Γκριτσένκο. Ημαρτον εις σε, ως ο άσωτος νιός του τρόπου μας.

Ημαρτον, το θυμάμαι, και γ' αυτό δέξαι με, Ανατόλι Γκριτσένκο, μετανοούντα.

Τώρα το θυμάμαι, είχα πρωτομετανιώσει, όταν είχα πρωτο-αμαρτήσει και το είχα ομολογήσει, αλλά, ρύπος ολετήρ και άστατος, δεν το είχα εφαρμόσει: εκεί, στο φοβερόν βήμα του Αισχύλου, στον αλγεινό στίχο 266, εγώ, Προμηθεύς Δεσμώτης που είχα κλέ-

Της ΣΟΝΙΑΣ ΜΗΤΡΑΛΙ

θος μας και μας άφησες πάλι σεσωσμένους να ξαναπέσουμε στην εμπάθειά μας.

Ναι, μακρινό ζωοποιόν κύτταρο της πνοής μου, Ανατόλι Γκριτσένκο: ήμαρτον υπέρ την πόρνην, αλλά εσύ πήγες αναμάρτητος, αίρων τις

αμαρτίες μου, προς το εκούσιον Τσερνομπίλ της Υβρεώς μου.

Κι εσύ, Ανατόλι Γκριτσένκο-Αντιγόνη μου, που εκουσίως αποφάσισες «...η δ' εμή ψυχή πάλαι τέθηκεν, ώστε τοις θανούσιν ωφελείν», γιατί,

ναι, εμείς είμαστε πεθαμένοι, ψοφίμια που διεκδικούν κι άλλο χρήμα, πιο πολλή δόξα, ψυχή μου, φάε, πιε, ευφραίνουν, μέχρι σκασμού.

Κι εσύ, Ανατόλι Γκριτσένκο-Αντιγόνη-Καραϊσκάκη μου, από ρυπαρών χειλέων,

από βδελυράς καρδίας, από ακαθάρτου γλώσσης, εκ ψυχής ερρυπωμένης, δέξαι δέησιν.

Εκών, εκών ήμαρτον· ουκ αρνήσομαι...

Σαμαρά, ακούς; Ημαρτον. Λοιπόν, είσαι ο υπουργός Εξωτερικών του Αμαρτωλού.

Επομένως και στο τσάκατσάκα:

Εκ μέρους του αμαρτωλού, του ρυπογόνου γένους, θα πας αμέσως στη ρωσική πρεσβεία. (Μη φοβάσαι, δεν είναι πια σοβιετική.) Θα πας, λοιπόν, Σαμαρά, αμέσως στη ρωσική πρεσβεία. Ερποντας.

Και θα ζητήσεις συγγνώμην και θα πεις το ήμαρτον στον Ανατόλι Γκριτσένκο, εκ μέρους του Αμαρτωλού Γένους.

Και θα του δώσεις, του σεπτού σκηνώματος του Ανατόλι Γκριτσένκο, όλα τα παράστημα που διαθέτει η Ψωροκώστανα και τα μοιράζει συνήθως σε ρεμπεσκέδες.

Και θα του ονομάσεις, του Ανατόλι Γκριτσένκο της σωματοψυχής μας, ένα μεγάλο δρόμο, γιατί είναι ο όσιος Οδιος του δρόμου μας.

Και θα βγάλεις, Σαμαρά, το άγαλμα του Τρούμαν από κει που κοπροσκυλιάζει και θα το δώσεις στους Αμερικάνους ή στους Αχέπανς να το βάλουν εκεί που ξέρουν και να τους πληρώνουμε και φύλακτρα.

Και στη θέση του θα βάλεις ένα ελικόπτερο. Το ελικόπτερο του Αρχαγγέλου μας, του Ανατόλι Γκριτσένκο, που μας χάρισε, οδεύοντας αυτός προς το Εκούσιον Πάθος, την δωρεά μιας νέας απόπειρας, μιας ακόμη πτήσης. Με το θυσιαστήριο ελικόπτερο, ο Ανατόλι Γκριτσένκο, το ιερό μας σφαγόδι, μας χαρίζει πνοή για να πετάξουμε, έλικες, εμείς, τάφων ανεωγμένων, επί πτερύγων ανέμων...